

og det forekom mig virkelig, at det ærede Medlem Hr. Pürschel var temmelig haanlig i sin Omtale af Undervisningsministeren. Det synes jeg, han skulde lade være med, for ganske vist har ogsaa jeg haft Lejlighed til at kritisere en og anden af den højtærede Undervisningsministers Embedshandlinger, men at faa Befolkningen til at tro, at den nuværende Undervisningsminister er en saadan Undermaaler eller en saa uheldig Personlighed, som det ærede Medlem Hr. Pürschel forsøgte det, vil i Sandhed mislykkes; thi alle, som har haft Lejlighed til at komme i Berøring med den højtærede nuværende Undervisningsminister — ja, de kan selvfølgelig hæfte sig ved en eller anden Ejendommelighed ved hendes Væsen, men de vil faa Respekt for hendes Dygtighed, og jeg tør spørge, om nogen anden Minister paa en smukkere, finere og værdigere Maade havde været i Stand til at repræsentere Danmark ved en Række Sammenkomster, hvor Udlændinge har været her, end den nuværende Undervisningsminister. Derfor tror jeg, det ærede Medlem Hr. Pürschel burde sige til sig selv: Saa overlegen er du ikke, min Ven, at du kan betragte den højtærede Undervisningsminister som et rent Nul.

Statsministerens Politik har nu faaet Udtryk i en Tale, som tilfulde bekræfter, hvad jeg i min første Ordførertale anførte, at han agter at fastholde den Politik, han tilkendegav ved sin Tiltræden som Regeringens Chef. Der er opstaaet en Strid om, hvorvidt den Trontale, den højtærede Statsminister holdt, eller en, som hans Forgænger, det ærede Medlem Hr. N. Neergaard, har holdt, var vægtigst. Det ærede Medlem Hr. N. Neergaard var jo af den Anskuelse, at rimeligvis eller meget muligt var Statsminister Staunings Tale formelt langt bedre end hans, men med Hensyn til Indholdet stak jo nok den Neergaardske Trontale den sidste. Og dette beviste det ærede Medlem ved at sige: Den nævnte en hel Række store Reforme, der saa at sige alle sammen blev gennemført i Valgperioden, men den højtærede Statsminister kom blot med nogle Gengangere, hvoraf ingenting bliver gennemført. Nu vil jeg sige, at saa uhyre kolossalt var nu Programmet af 1920 ikke; men dernæst er det jo ikke saa mærkeligt, at det ærede Medlem Hr. N. Neergaard kunde faa noget gennemført, eftersom han havde et Flertal for sin Politik i begge Rigsdagens Ting. Hvis han var kommet lige saa uhel-

digt af Sted med alle de Ting, han nævnte i Trontalen, som han gjorde det med sin Valutapolitik, var det unægtelig blevet 4 højst magre Aar. Men han fik selvfølgelig en Del af sin Politik gennemført i de 4 Aar, fordi han havde et Flertal i de to Ting.

Men den højtærede tidligere Minister kan jo dog ikke affærdige Regeringens Program med at sige, at det er Gengangere, for derfor kan det godt være meget store Spørgsmaal, som blev fremsat i Fjor og ikke naaede til Gennemførelse da og derfor selvfølgelig maa genfremsættes. Betragter det ærede Medlem Hr. N. Neergaard virkelig kun de Forslag, som fremsættes for første Gang, som noget, det er værd at skænke Agtelse? Har han aldrig været med til Aar efter Aar at fremsætte de samme Ting, indtil det lykkedes ham at faa dem gennemført? Jo, jeg tror, han har det. Den højtærede Regerings Program tror jeg, vi tør sige, omfatter saa mange Sager, at vi sandelig ikke behøvede nogen Nyheder i Aar. Jeg tror, at den almindelige Anke mod Regeringen i Fjor fra Venstres Side var, at den væltede alt for mange store Lovforslag frem for Tingets Bord. Derfor kunde Regeringen naturligvis ikke komme med noget særligt nyt, skønt der ogsaa var Nyheder i Aar.

Men hvis disse Forslag nu ikke kan gennemføres, hvad skyldes saa det? Saa skyldes det ikke, at der ikke om en væsentlig Part af dem kan naas et Flertal her i Folketinget; der naaedes Enighed om 3 store Ting i Fjor, og jeg vil sige, at hvis Regeringen blot i denne Periode gennemfører Afrustningsforslaget, Forslagene om kommunal Grundskyld og Aldersrenten foruden de almindelige løbende Love, saa bliver det en Periode, der betyder uendelig meget mere i Danmarks Historie end den Neergaardske 4 Aars Periode. Men der er sikkert ogsaa mange andre af de Sager, der kommer igen i Aar, hvorom der paa samme Maade kan naas Enighed her i Folketinget til Videreførelse i det andet Ting. Naar det ærede Medlem Hr. N. Neergaard spaaer, at intet vil blive gennemført, beror det derfor udelukkende paa, at han regner med, at hans Meningsfæller og de Konservative i Landstinget vil forhindre deres Vedtagelse der.

Det er denne Politik, som — det tør jeg maaske sige med et Ord af det ærede Medlem selv, at denne Gang er det et virkelig oprigtigt Raad — jeg har tilraadet ham ikke at følge, idet jeg har tilraadet ham ikke at bygge sin Politik paa en saadan Modstand mod alt, hvad Folke-